

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Ξύπνα, Όντυ!
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ειρήνη Τελάκη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Σπυρίδων Κίτσος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Νατάσα Γκουτζικίδου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Σπυρίδων Κίτσος
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυρίδων Κίτσος
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γιώργος Δ. Λεμπέσης
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ: Βασιλική Μαυρίδη
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ: Ράνια Μαυρομάτη

© Ειρήνη Τελάκη, Ιανουάριος 2026
© Lebee Publications, Ιανουάριος 2026

Έντυπη έκδοση ISBN: 978-618-59870-6-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Οι εικόνες σχεδιάστηκαν από τον Σπυρίδωνα Κίτσο, με τη βοήθεια σύγχρονων ψηφιακών τεχνολογιών, τηρώντας πλήρως τα καλλιτεχνικά και ηθικά δικαιώματα. Η τεχνική δημιουργία των εικόνων συμμορφώνεται με το ισχύον νομικό πλαίσιο για τη χρήση τεχνητής νοημοσύνης και τα πνευματικά δικαιώματα, όπως ορίζονται από τον Ν. 2121/1993 και την Οδηγία 2019/790/ΕΕ.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο ή αντιγραφή ή φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

LEBEE PUBLICATIONS
info@lebeepublications.gr
www.lebeepublications.gr

Ξύπνα, Όντυ!

Μια οικογενειακή δημιουργία της

Ειρήνης Τελάκη

και των μικρών ηρώων

Οδυσσέα Δρακόπουλο & Ερσηνίκη Δρακοπούλου

Κάπου βόρεια, μες στα χιονισμένα βουνά, λίγο πριν από κάποια στολισμένα Χριστούγεννα, με έναν τρόπο που δεν θυμάμαι ακριβώς, πάνε χρόνια πολλά από τότε, έφτασε για μένα η στιγμή να πέσω σαν πεφταστέρι και να φυτρώσω κι εγώ σε τούτο τον πλανήτη, τη Γη.

Φτάνοντας κι, ενώ ένιωθα πως ήξερα τόσα πριν, άρχισε να χάνεται όλη η πρώτη μου γνώση, του «γιατί» έφτασα εδώ. Μεγαλώνοντας, θυμούνται όλο και λιγότερα πια γι' αυτήν.

Προσπάθησα μόνη, όπως όλοι, να βγάλω τις ρίζες μου στα σκληρά πετρώματα της ζωής, για να μπορέσω να υπάρξω, να βλαστήσω και να ξαναβρώ επιτέλους τον λόγο για τον οποίο βρέθηκα εδώ.

Γιατί, τελικά, όλος αυτός ο κόπος να υπάρχουμε αντάμα στο δάσος της ζωής; Και οι καρποί μας; Άραγε, τι κουβαλάμε, τι θα δώσουμε, τι έχουμε να προσφέρουμε από πλευράς μας στο μεγάλο δώρο της ζωής; Γεμίζουμε ίσως με οξυγόνο το δάσος για μας και για τους δίπλα μας;

Και κάπου εκεί, ανάμεσα σε χίλιες σκέψεις, λέξεις και απορίες, ξεκίνησε η συγγραφή, για να πάρουν όλα αυτά απτή μορφή και να μπουν σε τάξη, το άπειρο των αιώνων με τον μικρόκοσμο των ανθρώπων. Μια τιτανομαχία που αιώνες τώρα καλά κρατεί. Δίχως τέλος, μήτε αρχή.

Κάπου εκεί, με τους νέους μικρούς συνταξιδιώτες που μου χάρισε η ζωή, ανοίξαμε αμέσως ερευνητική ομάδα ιδεών, για να γεννάμε με τις απορίες μας ιστορίες ένα σωρό, ώστε να ταξιδεύουν μαζί μας και να μας συντροφεύουν καθημερινά, διδακτικά. Να μη ζούμε βαρετά! Μα κυρίως, για να μας θυμίζουν κάθε τόσο, ότι έχουμε πίσω μας κρυμμένα και φτερά. Για να μας τα θρέφουν, ώστε να δυναμώσουν πάλι, καθώς τσάκισαν από την πρώτη «πτώση» μας και να ανοίξουν διάπλατα ξανά, ανεβάζοντάς μας στους αιθέρες της προαιωνίας γνώσης και ελευθερίας, εκεί που ανήκουμε πραγματικά.

Έτσι λοιπόν γεννήθηκε το «Ξύπνα, Όντυ», ως μια ιδέα που ευχόμαστε, περνώντας σαν κομήτης, να φωτίσει κάθε σκοτεινή πλευρά του νου, να δείξει την έξοδο από το ανήλιαγο σπήλαιο του κατώτερου εαυτού στον πραγματικό λόγο να υπάρχουμε μαζί εδώ.

Αφιερωμένο με πολλή αγάπη από την ομάδα ιδεών μας για τον καθένα σας ξεχωριστά...

Ειρήνη - Οδυσσέας - Ερσηνίκη

Με αγάπη από την ομάδα ιδεών μας Ειρήνη, Οδυσσέας και Ερσηνίκη.

Σε όλους τους συνταξιδιώτες της ζωής μας που τόσο όμορφα και απρόσμενα κάθισαν δίπλα μας κάποια στιγμή και ατενίσαμε, ατενίζουμε και θα ατενίζουμε παρέα τη ζωή.

Καλώς υπήρξατε,
καλώς υπάρχετε,
καλώς ορίσατε!

Ευχαριστούμε για τη συμβολική βοήθειά τους τις:
Έρρικα Πρωΐου, λογοθεραπεύτρια
Μαρία Τσόλη, φωτογράφος

Ερσηνίκη

Η Ερσηνίκη είναι μια μικρή, σοφή και παιχνιδιάρη νεράιδα. Κάθε χάραμα ταξιδεύει πάνω σε μια δροσοσταλίδα και με το ενεργειακό της ραβδάκι εντοπίζει όσους διαθέτουν καθαρό - έτοιμο νου, για να την κατανοήσουν και να παίξουν μαζί της παιχνίδια νόησης.

Σαν φωτεινή ιδέα έρχεται με σεβασμό και αγάπη, για να ανοίξει τις οδούς της γαλήνης και της ευδαιμονίας σε ανθρώπους που είναι έτοιμοι να τις επιλέξουν, ώστε να ανέβουν σε ανώτερα πνευματικά επίπεδα και να ολοκληρώσουν τον σκοπό της ύπαρξής τους, δραπετεύοντας από τον φθαρτό και υλικό κόσμο των ψευδαισθήσεων. Είναι, άραγε, ο Όντου έτοιμος για κάτι τέτοιο;

Όντυ

Ο Όντυ είναι ένα ιδιαίτερο παιδί, που όμως βιώνει την έναρξη μιας νέας περιόδου στη ζωή του. Από τον κόσμο της ονειρικής φαντασίας, στον οποίο υπάρχει μικρός και ανέμελος, οδηγείται από τον χρόνο που κυλά αμείλικτα για όλους σε μια πραγματικότητα ξένη. Όλα γύρω του αλλάζουν χωρίς να μπορεί να το ελέγξει, μα κυρίως οι μέχρι τώρα φίλοι του γίνονται άγνωστοι στα μάτια του. Τα παιδιά παύουν να είναι σιγά σιγά παιδιά, αλλά δεν είναι και ώριμοι ενήλικες. Μέσα σε όλη αυτή τη ρευστότητα, αλλάζει επίσης ο ίδιος με τρόπο που δεν κατανοεί.

Διέξοδός του είναι η ονειροχώρα του, με όχημα το κρεβάτι του και ασπίδα την κουβέρτα του, εκεί που ακόμη ταξιδεύει όπως παλιά, γαλήνιος και ανέμελος, για να γεμίζει με δύναμη, καθώς είναι ακόμη ο υπερήρωας του εαυτού του. Πώς να αποχωρήσει, λοιπόν;

Όμως, ο χρόνος θα τον σύρει στην πραγματικότητα της ζωής, σε μια διαρκή αρένα επιβίωσης, όπου η ζωή του θα καθοριστεί σε μεγάλο βαθμό από τις πρώτες επιλογές που πρέπει να κάνει. Είναι άραγε έτοιμος για αυτό;

Κου κου...

Κου κου...

Κου κου...

Ο ήλιος ξεπροβάλλει ροδοκόκκινος στον κόσμο μας όχι όμως σ' ένα χαλαρωτικό πρωινό Σαββάτου ή μιας Κυριακής, αλλά σ' ένα βαρετό πρωινό καθημερινής και μάλιστα μεσοβδομαδιατικής Τετάρτης!

Ο μικρός Όντυ φαίνεται τόσο γαλήνιος, ταξιδεύοντας ακόμη στην ονειροχώρα του. Σωστός ήρωας μέσα στις φανταστικές περιπέτειές του! Εδώ και ώρα, οι παιχνιδιάρικες ηλιαχτίδες γαργάλανε το γλυκό μουτράκι του, αλλά δεν κατορθώνουν να τον ξυπνήσουν. Ούτε το ρολόι κούκος, που του έχει φωνάξει ήδη επτά φορές, τα

καταφέρνει, ούτε όμως και το φρυγανισμένο ψωμί, που πλημμυρίζει με τη μυρωδιά του τον χώρο. Μα πώς να αποχωρήσεις από την ονειροχώρα; Δεν είναι καθόλου, μα καθόλου εύκολο αυτό...

Τότε, λοιπόν, κάτι μοναδικό συνέβη. Ένα δροσερό αεράκι φύσηξε και από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα μια ταξιδιάρικη, τοσοδούλα δροσοσταλίδα, με χρυσό φόρεμα και χρυσά φτερά, σαν πεφταστέρι του Αυγούστου, προσγειώθηκε στο πτερύγιο, στο αυτί του Όντυ. Γλιστρώντας στις πτυχές του, κατέληξε στο πιο βαθύ και θορυβώδες σημείο του, το τύμπανο!

«Γκοοοκγ!»

Ο ήχος της πτώσης
εκκωφαντικός. Όσο για τη
νεράϊδά μας, σαστισμένη από
τον έντονο ήχο, προσπαθεί
να ισορροπήσει και να
ανάψει το χρυσό
ραβδάκι της, ώστε
να μελετήσει
καλύτερα το
περιβάλλον όπου
προσγειώθηκε.

«Μα, τι στο καλό;
Πού βρίσκομαι;»
αναρωτιέται.

Μπροστά της
ένας πελώριος,
μεμβρανώδης, οβάλ
τοίχος δεν της επιτρέπει
να συνεχίσει. Από την πίσω
 πλευρά, διαγράφονται παράξενα,
γυαλιστερά εργαλεία. Μια σφύρα, ένας
άκμωνας και ένας αναβολέας, όλα μαζί ενωμένα, σαν σε
αφηρημένο έργο τέχνης. Και πιο πίσω σπινθήρες και πολύχρωμες
λάμπεις διασχίζουν τον χώρο, ενώ ένας παράξενος ήχος, όχι του
κεραυνού αλλά σαν χαχανητό, συνοδεύει τις εκλάμψεις.

«Μα τις χίλιες δροσοσταλίδες μου! Τέτοιο ενεργειακό τοπίο είχα
πολύ καιρό να συναντήσω» μονολόγησε η νεράιδα, διορθώνοντας
τα χρυσά γυαλιά της για να δει ακόμη καλύτερα.

Άρχισε να πιέζει τη μεμβράνη για κάποιο μυστικό πέρασμα
αλλά, μετά από μερικές προσπάθειες, αποφάσισε με τη μελωδική
της φωνή να ρωτήσει. «Είναι κανείς εδώ; Με ακούει κάποιος; Σας
παρακαλώ απαντήστε μου!»

Ο Όντυ, βυθισμένος στις ονειρικές του περιπέτειες, μόλις που
αντέδρασε με μια γλυκιά, τρεμάμενη φωνούλα, έτοιμος να βάλει τα
κλάματα.

«Ε; Ναι... Ποιος είναι; Γιατί μου χαλάς το όνειρο; Γιατί με ξυπνάς;
Δεν θέλω να πάω σχολείο!»

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ακούστηκε και η μαμά του, που φωνάζει από την κουζίνα να κατέβει γιατί κινδυνεύει να χάσει την εκδρομή του έτσι όπως καθυστερεί.

«Όντου! Σήκω, καρδιά μου. Μια νέα μέρα σου χτυπάει την πόρτα. Μην χάσεις την εκδρομή».

«Δεν θέλω να πάω σχολείο! Με τίποτα δεν θέλω! Άσε με... είμαι κουρασμένος!» απαντά εκείνος και κουκουλώνεται ακόμη πιο σφιχτά.

«Όντου μου, εκδρομή θα πάτε σήμερα! Το ξέχασες; Σήκω, σε παρακαλώ» λέει παρακλητικά η μαμά.

Δεν με νοιάζει! Εγώ δεν θέλω να πάω! Νυστάζω... και περνάω τόσο ωραία στον ύπνο μου... μη μου χαλάς το όνειρό μου!»

«Μα, Όντου, οι εκδρομές είναι από τις ωραιότερες αναμνήσεις μας! Δεν είναι ωραίο να τις στερούμε από τον εαυτό μας. Τα όνειρα είναι απλώς... όνειρα. Θα έρθουν νέα το βράδυ. Ζήσε την ημέρα σου τώρα, όπως πρέπει» απαντάει από την κουζίνα η μαμά.

«Νομίζεις! Για εμένα θα είναι από τις χειρότερες αναμνήσεις το σχολείο όπου πρέπει να αντέχω μόνος τόσες ώρες! Μακάρι να μην χρειαζόταν να ξαναπάω! Χάρη μου κάνω, αλήθεια! Άσε με να πάω άλλη μια χαλαρωτική εκδρομή στην ονειροχώρα, σε παρακαλώ. Νιώθω καλύτερα εκεί...» της απαντά με τη σειρά του.

Ειρήνη Τελάκη

Γέννημα - θρέμμα της Δυτικής Μακεδονίας - ένα κράμα Καστοριάς, Γρεβενών και Κοζάνης - με ρίζες που φτάνουν μέχρι την Κρήτη. Κάθε τόπος έχει αφήσει τις μοναδικές του πινελιές και τα ιδιαίτερα τοπικά του γνωρίσματα στη διαμόρφωσή μου.

Μεγαλώνοντας στο φυσικό κάλλος της αρχόντισσας Καστοριάς, διαμορφώθηκε μια βαθιά σχέση με τη φύση και την εξαιρετική ομορφιά της περιοχής, η οποία κατέχει πρωταγωνιστικό ρόλο στη φιλοσοφία μου.

Η Αθήνα αποτέλεσε τον επόμενο σημαντικό σταθμό ζωής, καθώς φοίτησα σε διακεκριμένες σχολές, συλλέγοντας γνώσεις και εμπειρίες, καθοριστικές για την έως τώρα εξέλιξή μου.

Συνεχίζω το ταξίδι μου, με αμείωτη πάντα όρεξη για νέες γνώσεις. Τελικός προορισμός μου παραμένει η διαρκής αυτοβελτίωση και η ουσιαστική κατανόηση της ζωής.

Σπυρίδων Κίτσος

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Αγρίνιο. Η αγάπη μου για το χρώμα και την εικόνα με οδήγησε να σπουδάσω Graphic Design, Web Design και Ιστορία της Τέχνης, με ιδιαίτερη έμφαση στη χρωματολογία.

Στην εικονογράφηση δεν θέτω όρια. Κάθε έργο το προσεγγίζω με στόχο να αποδώσω τη σωστή ατμόσφαιρα και το συναίσθημα που του αρμόζει.

Συνδυάζω παραδοσιακές τεχνικές με σύγχρονα μέσα, δημιουργώντας εικόνες που γεφυρώνουν το κλασικό με το σύγχρονο.

Για μένα, η Τέχνη είναι ένας κόσμος που περιμένει να ανακαλυφθεί. Και η εξερεύνησή του δεν τελειώνει ποτέ.

